

Arrest

nr. 98 474 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORIAU en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Accra. U bent een etnische Twi en christen.

Op 9 mei 2001 overleden uw beide ouders toen in het stadion van Accra traangas werd gebruikt. Uw tante langs moederszijde, E. A., die u slechts 1 keer had gezien, lichtte u in over de dood van uw ouders. Vanaf dan trok u bij haar in. U mocht van haar niet langer naar school gaan. Aanvankelijk zorgde zij voor u, maar gaandeweg begon zij u slecht te behandelen.

Vanaf uw 13de dwong zij u om met mannen te slapen, die haar in ruil hiervoor geschenken en geld gaven. Zij sloeg u ook dikwijls.

Toen u 20 of 21 was vroeg uw tante E. u om mee te gaan met een 63-jarige man. Hij nam u mee naar zijn huis, hield u er 3 dagen vast terwijl hij u misbruikte. Daarna bracht hij u terug naar uw tante.

In december 2012, toen u 23 was, vroeg de man u opnieuw om met hem mee te gaan, omdat hij met u wilde trouwen. Toen u dit weigerde sloeg uw tante u met een stok op uw hoofd.

U besloot daarop te vluchten.

U begaf zich naar Lomé (Togo), waar u onderdak kreeg van 'tante' N., een vriendin van uw tante E., die u kende van in Ghana. U bleef ongeveer 3 weken bij haar.

Op een dag vertelde zij dat zij op de markt in Lomé waar ze verkoopster was, uw tante E. had gezien, die vastbesloten was om u terug te vinden.

Zij vreesde dat uw tante E. haar in problemen zou brengen en maande u aan om te vertrekken.

N. en een man, 'P.', hielpen u om een visum voor Frankrijk te krijgen. N. betaalde het visum en ook het vliegtuigticket.

U vertrok met bestemming Brussel.

Op 16 januari 2013 kwam u in België aan en werd u door de federale politie tegengehouden omwille van onvoldoende bestaansmiddelen en onduidelijk reismotief.

U vroeg op 21 januari 2013 asiel aan."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u essentiële elementen van uw asielsrelaas onvermeld liet in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de DVZ).

Zo stelde u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de DVZ op 24 januari 2013, pt. 5) dat u een probleem had met uw tante E., dat u enkel omschreef als 'kindermishandeling'. U zei dat ze u mishandelde en dat u op een dag de kans had om weg te lopen (zie pt. 5).

U maakte in deze vragenlijst echter volstrekt geen melding van het feit dat zij u gedurende jaren – niet alleen tijdens uw kindertijd, maar ook op volwassen leeftijd – zou hebben gedwongen om met mannen te slapen, noch van het feit dat u op een bepaald moment gedwongen werd om met een oude man te huwen, een feit dat precies de directe aanleiding voor u vormde om Ghana te verlaten (gehoor CGVS, p. 9 en 9. 15-17).

Toen u door het CGVS werd gevraagd hoe het komt dat u tijdens het eerste gehoor volstrekt geen melding maakte van het feit dat uw tante u dwong om seks te hebben met mannen, antwoordde u dat u geen vragen werden gesteld en dat u werd gezegd dat u details moest geven tijdens het volgende interview (gehoor CGVS, p. 15).

De vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor evenmin melding maakte van het feit dat een oude man u verzocht om met hem te huwen en u dit weigerde, terwijl u dat nochtans wel deed tijdens het gehoor door het CGVS, verantwoordde u op dezelfde manier (gehoor CGVS, p. 15-16).

Nochtans kunnen het jarenlang seksueel misbruik (vanaf uw 13de tot uw 23ste) (gehoor CGVS, p. 13) en uw weigering om met een oude man te trouwen, die nota bene de concrete aanleiding vormde tot uw vertrek, bezwaarlijk als details worden beschouwd.

Er werd u overigens door de DVZ bij het invullen van de vragenlijst gevraagd om een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico bij terugkeer (vragenlijst CGVS, p. 4-5) en aan het begin van het gehoor door het CGVS zei u ook uitdrukkelijk dat u bij de DVZ de belangrijkste redenen voor uw komst naar België kon uiteenzetten (gehoor CGVS, p. 2).

De vaststelling dat u deze essentiële feiten onvermeld liet in de vragenlijst van het CGVS, laat echter toe om de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent te betwijfelen.

Verder legde u op diverse punten ook nog incoherente en bijzonder vage verklaringen af.

Zo verklaarde u aanvankelijk voor het CGVS dat een (ongeveer) 63-jarige man u op een bepaald moment meenam naar zijn huis, u daar 3 dagen opsloot en misbruikte en u daarna afzette bij uw tante.

Uw tante zou u **een week later** opnieuw hebben gevraagd om mee te gaan met de man, waarop u weigerde. Uw tante sloeg u daarom op uw hoofd met een stok, waarop u wegliep (gehoor CGVS, p. 9).

Wanneer u nadien meer in detail naar het tijdsverloop werd gevraagd tussen de eerste keer dat u met de man meeging en de tweede keer dat u verondersteld werd om met hem mee te gaan, antwoordde u echter dat u bij de eerste gelegenheid 20 tot 21 jaar was (gehoor CGVS, p. 16) en bij de tweede gelegenheid 23 jaar (gehoor CGVS, p. 17), waaruit dus een interval van **enkele jaren** kan worden afgeleid.

U antwoordde uitdrukkelijk tussen die eerste en tweede keer niet naar hem toe te zijn geweest (gehoor CGVS, p. 17).

Dit laat toe om uw verklaringen over deze man in twijfel te trekken.

Verder legde u vage verklaringen af over de omstandigheden waarin uw ouders zijn overleden.

U stelde dat zij beiden op 9 mei 2001 overleden in het stadion van Accra, waar traangas werd gegooid. Op de vraag of ze ten gevolge van traangas overleden, antwoordt u bevestigend, maar wanneer de protection officer opmerkte dat traangas normaal toch niet dodelijk is, wijzigde u uw verklaringen en zei u niet te weten waaraan ze stierven. U stelde ook niet te weten waarom traangas werd gebruikt in het stadion (gehoor CGVS, p. 3-4).

U verklaarde dat er – buiten uw ouders – toen vele mensen omkwamen in het stadion, maar u weet niet hoe dat komt (gehoor CGVS, p. 4).

Ook al verklaarde u er niet bij te zijn geweest toen uw ouders omkwamen (gehoor CGVS, p. 4) en ook al was u slechts 12 jaar op het moment dat uw ouders zouden zijn omgekomen, dan nog is het bevreemdend dat u niet meer kan zeggen over de omstandigheden waarin ze omkwamen, te meer omdat in de Ghanese media uitvoerig werd beschreven wat erop 9 mei 2001 is gebeurd en omdat erop 9 mei 2012 zelfs een herdenkingsplechtigheid werd gehouden voor de slachtoffers van de ramp in het stadion (zie informatie in het administratief dossier).

Men zou toch verwachten dat een dochter van 2 van de slachtoffers van deze ramp meer informatie over de ware toedracht van de gebeurtenissen zou kunnen geven dan de Ghanese media (zie informatie in het administratief dossier).

Verder blijft u ook erg vaag over uw familie(banden).

Op de vraag of uw grootouders nog leven, antwoordde u aanvankelijk ontkennend (gehoor CGVS, p. 3).

Op de vraag of ze al overleden waren toen u werd geboren, kan u echter niet antwoorden en u voegde eraan toe dat u hen nooit zag.

Op de vraag of het zou kunnen dat ze nog leven, antwoordde u merkwaardig genoeg - in strijd met uw aanvankelijke ontkening dat ze nog leven - dit niet te weten (gehoor CGVS, p. 3).

Gevraagd of u nog andere tantes of ooms hebt, antwoordde u aanvankelijk ontkennend. Wanneer u echter werd gevraagd of uw vader en uw moeder dan beiden enig kind waren, antwoordde u echter dat u het niet weet en voegde u eraan toe dat u hen niet zag en dat u geen contact had met de familie (gehoor CGVS, p. 3), wat niet coherent is met uw eerdere verklaring dat u geen tantes of ooms heeft. Ook later tijdens het gehoor stelde u niet te weten of uw vader of moeder nog broers of zussen hadden (gehoor CGVS, p. 11).

U bleek overigens ook niet te kunnen antwoorden op de vraag waarom jullie zo weinig contact hadden met jullie familie (gehoor CGVS, p. 3).

Uw vage verklaringen omtrent uw familie wekken verbazing omdat familiebanden in Ghana toch nog steeds erg belangrijk blijken te zijn (zie informatie in het administratief dossier).

Door de vaagheid van uw verklaringen over uw familiebanden bemoeilijkt u ook de inschatting van (de omvang van) uw familienetwerk.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de man die u zou hebben gevraagd om met hem te trouwen.

Hoewel u verklaarde dat de man 'ongeveer' 63 jaar was (gehoor CGVS, p. 9), wat weliswaar een precieze verklaring is, bleek u vreemd genoeg niet te weten hoe de man juist heette. Het enige dat u wist is dat uw tante hem 'chief' noemde (gehoor CGVS, p. 15). U zei dat hij een vriend was van uw tante, maar u kon vreemd genoeg niet bevestigen of ontkennen of hij een (seksuele) relatie met uw tante had, terwijl u toch permanent bij uw tante inwoonde. U bleek niet te weten of de man andere vrouwen had (gehoor CGVS, p. 17). U wist ook niet waarom hij met u wilde trouwen (gehoor CGVS, p. 17). Evenmin kon u de vraag of hij uw tante voor het huwelijk met u had betaald beantwoorden (gehoor CGVS, p. 17). U kon bevestigen noch ontkennen of er een trouwdatum voor u en de man was vastgelegd (gehoor CGVS, p. 18).

Deze onwetendheden wekken verbazing omdat u verklaarde dat de man bevriend was met uw tante en regelmatig bij haar thuis kwam (gehoor CGVS, p. 16). Bijgevolg zou men toch verwachten dat u meer over hem zou weten.

Verder kunnen nog een aantal vaststellingen worden gedaan die niet verenigbaar zijn met een 'vrees voor vervolging' of een reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Zo is het verbazingwekkend dat u meer dan 10 jaar (van uw 12de tot uw 23ste) bij uw tante bent gebleven, ondanks uw bewering dat u regelmatig verplicht werd om seks te hebben met mannen (gehoor CGVS, p. 14) en uw tante u regelmatig sloeg (gehoor CGVS, p. 12-13).

Op de vraag waarom u niet eerder bij haar wegliep dan op uw 23ste, antwoordde u dat u niet wist waar naartoe (gehoor CGVS, p. 14).

Gevraagd waarom u niet eerder naar tante N. ging, antwoordde u dat u niet wist of ze voor u zou zorgen (gehoor CGVS, p. 14), maar uit uw andere verklaringen kan worden afgeleid dat u die zekerheid evenmin had toen u in december 2012 naar tante N. ging (gehoor CGVS, p. 14).

Het blijft dan ook bevreemdend dat u niet eerder op haar beroep deed om een veilig onderkomen te zoeken.

U haalde ook aan dat u geen verblijfplaats had en niet werkte (gehoor CGVS, p. 14) om te verantwoorden waarom u eerder verkoos om bij haar te blijven dan u elders te vestigen (gehoor CGVS, p. 14-15).

Niettemin blijkt uit uw relaas ook dat u in 2011 volkomen zelfstandig het initiatief nam om een paspoort te verkrijgen en hierbij beroep deed op de hulp van uw buurman B. U begaf zich daarop persoonlijk naar het kantoor om het paspoort te verkrijgen (gehoor CGVS, p. 7). U financierde het paspoort met geld dat u zelf had gespaard (gehoor CGVS, p. 8). U reisde met het openbaar vervoer naar Togo (gehoor CGVS, p. 8). Daar verkreeg u een visum (gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde dat u reeds voor u naar Togo vertrok de intentie had om naar Europa te komen omdat u wilde reizen (gehoor CGVS, p. 8).

Dit alles wijst erop dat u in staat bent om eigenhandig initiatieven te nemen in uw belang, en dat u daarbij ook breder kijkt dan uw directe leefomgeving.

Deze vaststellingen doen dan ook twifelen aan de oprechtheid van uw verklaring dat u gedurende meer dan 10 jaar onafgebroken bij uw tante zou zijn gebleven en er de permanente geweldpleging en het seksueel misbruik zou hebben ondergaan.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat u pas op 21 januari 2012 asiel heeft gevraagd, terwijl u reeds op 16 januari 2013 in België bent aangekomen.

Op 16 januari 2013 verklaarde u tegenover de federale politie dat u op vakantie kwam bij H. S., die in Luik woont.

Pas 5 dagen later besloot u asiel te vragen (zie verslag van de FedPol in het administratief dossier). Indien u werkelijk uw land ontvlucht bent uit 'vrees voor vervolging' of wegens een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zou men toch verwachten dat u meteen na aankomst asiel zou hebben gevraagd, in plaats van eerst te verklaren dat u hier op vakantie kwam en 5 dagen later pas asiel aan te vragen.

Uit dit alles kan niet worden afgeleid dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' of dat u bij terugkeer naar Ghana een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

In het door u voorgelegde medisch attest van Dr. M. wordt een letsel beschreven waarvan de arts zegt dat u het toeschrijft aan slagen door uw tante rond december 2012.

U verklaarde dat uw weigering om te huwen met een 63-jarige man volgens u de aanleiding vormde voor deze slag op uw hoofd (gehoor CGVS, p. 17).

Vermits de waarachtigheid van dit voorziene huwelijk in het bijzonder en van uw asielrelaas in het algemeen hiervoor werd betwist, kan dan ook ten eerste worden betwijfeld dat u het letsel dat u vertoont werkelijk opliep in de door u geschetste omstandigheden.

Het door u voorgelegd Ghanees paspoort (zie kopie hiervan in het verslag van de federale politie) werd door de federale politie authentiek verklaard en vormt een bewijs voor uw identiteit en reisweg, die hier niet worden betwist.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 februari 2013 tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij essentiële elementen van haar asielrelaas onvermeld liet in de "Vragenlijst" aan, dat haar uitdrukkelijk werd gezegd dat zij geen details hoefde te geven en dat zij hiertoe de kans ging krijgen bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal zelf. Verzoekster verklaart dat zij toen dacht met het woord "kindermishandeling" haar globale situatie te omschrijven en dat zij verwachtte later de kans nog te krijgen dit te verduidelijken wat haar geval betrof. Verzoekster wijst er ook op dat zij deze uitleg gaf bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal op de vraag waarom zij dit alles niet eerder had vermeld.

Volgens verzoekster heeft de term "kindermishandeling" niet enkel betrekking op fysiek geweld, maar ook op gedwongen prostitutie. Zij verwijst naar de "Guidelines on international protection: Gender-Related Persecution within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van het UNHRC waarbij gedwongen huwelijken specifiek genoemd worden als één van de verschijnselen (zie het verzoekschrift, p. 6) "waarop de interviewer van een asielzoeker bedacht moet zijn omdat ze door vrouwen die er het slachtoffer van zijn of dreigen te worden, vaak niet als een vorm van marteling worden onderkend, zodat het risico bestaat dat ze niet worden genoemd als antwoord op de vraag of de geïnterviewde aan marteling onderhevig is geweest."

Verzoekster wijst erop dat zij op de vraag : *“Wat vreest u indien u zou teruggaan naar uw land van herkomst?”*, antwoordde: *“ik zal doodgaan (...) Als ik terugga naar Ghana zal mijn tante mij vermoorden”* en hiermee de ernst van de feiten duidelijk heeft gemaakt.

Volgens verzoekster is het (zie p. 7) *“interpellant vast te stellen dat diegenen die deze situatie beoordelen geen minimale kennis hebben of blijken te hebben van de gevolgen van een trauma dat wordt veroorzaakt door seksueel misbruik, niet alleen bij minderjarigen, maar ook bij meerderjarige vrouwen”*.

Zij wijst erop dat deze trauma's vrouwen verhinderen om openlijk over seksueel misbruik te praten en betreurt dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal i.c. beoordelaar van dergelijke situatie hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster stelt de vraag hoe men kan verwachten van een meisje van 23 jaar dat haar land is ontvlucht uit vrees voor het lijden van ernstige schade, zowel fysiek (prostitutie, huishoudelijk geweld) als psychologisch (gedwongen huwelijk) dat zij zomaar tijdens een eerste verhoor alles zou vertellen wat haar overkomen is. Verzoekster onderstreept hierbij dat zij van kinds af aan niet meer naar school mocht gaan van haar tante, dat haar genoten onderwijs beperkt is en zij bijgevolg zeker niet op de hoogte is van de asielprocedures en hun strenge voorwaarden.

Verzoekster laat gelden dat het niet voor niets is dat (zie p. 7) *“men het wetsvoorstel van 10 oktober 2010 de verjaringstermijn in België voor seksueel misbruik getracht heeft te verlengen tot 30 jaar”*.

Verzoekster citeert hierbij een passage uit het advies van de Hoge Raad voor Justitie.

Verzoekster handhaaft haar verklaringen dat zij jarenlang het slachtoffer is geweest van prostitutie, waarbij zij afgezonderd werd van iedereen, niet naar school mocht gaan en haar tante moest gehoorzamen.

Zij stelt dat wanneer zij zich verweerde, zij geslagen en mishandeld werd en jarenlang afhankelijk was van haar tante, zowel financieel als psychisch. Verzoekster haalt aan dat zij eigenlijk een “voorwerp” was dat toebehoorde aan haar tante E..

Verzoekster herhaalt dat wanneer haar tante haar dwong om met de oude man te huwen, zij tegenstand bood, doch met een stok op haar hoofd werd geslagen.

Zij stelt dat deze gebeurtenis haar heeft doen inzien dat indien zij fysiek en psychisch wilde overleven, zij moest vluchten.

Volgens verzoekster valt het zeer goed te begrijpen dat zij uit schaamte en angst; niet alles meteen bij het eerste interview heeft verteld.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat volgens de advocaat van verzoekster, zij tijdens het verhoor veel moed en oprechtheid heeft getoond; moest de Raad haar verklaringen hebben gehoord, dan zou ook de Raad besluiten dat verzoekster werkelijk een slachtoffer is dat voor haar leven vreest.

Wat betreft de haar in de bestreden beslissing ten laste gelegde incoherente en vage verklaringen, voert verzoekster aan dat zij door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal meermaals onder druk werd gezet door vragen als *“Hoe oud was u toen? En wanneer was de laatste keer...”*.

Zij stelt dat dergelijke vragen haar meerdere keren werden gesteld, niettegenstaande haar lichaamstaal duidelijk maakte dat zij zich haar exacte leeftijd op het moment van de feiten, niet meer herinnerde. Zij voert aan dat dit pijnlijke herinneringen zijn waaraan zij niet herinnerd wil worden en er desondanks toch werd aangedrongen dat zij een exact antwoord moest geven.

Verzoekster stelt te begrijpen dat er een misverstand is gebeurd in het opgegeven tijdsverloop, aangezien de week waarover er onduidelijkheid is, betrekking had op de week vóór zij naar Togo vluchtte. Verzoekster verklaart (zie p. 8) *“het moment waarop zij met een stok geslagen werd, was 1 week voordat zij naar Togo naar N. vertrok, en had geen betrekking op de tijdspanne tussen de opsluiting bij de “Chief” enerzijds en de slagen met de stok anderzijds. Hier was inderdaad een langere tijdspanne tussen...”*.

Verzoekster keert zich ook tegen de verwondering van de commissaris-generaal over het feit dat zij niet op de hoogte is van de omstandigheden waarin haar ouders zijn overleden.

Zij laat gelden dat traangas wel dodelijk kan zijn (zie p. 9): *“bekende gevolgen van het gebruik van traangas is dat men niet kan ademen waardoor men stikt. Men herinnert zich de doden in Bahrein waar traangas de oorzaak was. Wanneer grote hoeveelheden traangas worden gebruikt, kunnen deze dus wel tot de dood lijden. Aan verzoekster zeggen dat traangas niet dodelijk is om haar in de war te brengen is betreurenswaardig daar deze pijnlijke feiten betreffen waar zij effectief maar beperkte informatie over heeft”*.

Verzoekster stelt daarbij dat zij slechts weinig informatie heeft omdat niemand haar hieromtrent heeft geïnformeerd; wanneer zij informatie vroeg aan haar tante E. (zie p. 9) *“blafte ze haar af en legde ze haar het zwijgen op”*. Het enige wat haar tante haar heeft gezegd, is dat haar ouders de dood vonden in de (zie p. 9) *“stadium disaster”* (eigen vertaling: “het stadiumdrama”). Verzoekster verklaart dat zij dan ook altijd heeft aangenomen dat traangas de doodsoorzaak van haar ouders was.

Verzoekster verwijst omtrent die ramp naar een krantenartikel van 9 mei 2001.

De vaststelling dat verzoekster ook niet weet of haar grootouders nog leefden toen zij geboren werd en of ze misschien nu nog in leven zouden zijn, is volgens verzoekster helemaal niet vreemd. Zij wijst er nogmaals op dat haar ouders overleden zijn toen zij 12 jaar was en dat zij haar grootouders, moesten die nog geleefd hebben op het ogenblik van haar geboorte, nooit gezien heeft.

Volgens verzoekster is het de logica zelve dat wanneer haar drie keer hieromtrent een vraag wordt gesteld terwijl zij hier niets van af weet, zij telkens antwoordt met "ik weet het niet". Zij meent dat haar grootouders overleden zijn.

Verzoekster verwijst hierbij naar de getuigenis van N. (stuk 4) waarin deze stelt dat verzoekster een wees is: *"Lydia is een wees langs moeders- en vaderszijde"*.

Verzoekster herhaalt tevens dat zij niet weet of zij nog andere tantes of ooms heeft buiten haar tante E. en dat zij denkt van niet aangezien zij hen nog nooit gezien heeft. Verzoekster vindt het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal hieruit een contradictie afleidt.

Zij herhaalt dat zij nog een kind was toen zij haar ouders verloor en dat haar tante E. haar is komen ophalen om bij haar in te trekken. Verzoekster benadrukt dat zij nooit andere familieleden heeft gekend en dat zij van bij het begin verklaard heeft dat zij haar tante E. wel al één keer in haar leven had gezien.

Verzoekster vindt het ironisch dat de commissaris-generaal verbaasd is dat zij weinig weet over haar familiebanden terwijl deze, naar hij stelt, in Ghana erg belangrijk zijn.

Volgens verzoekster kan die stelling bezwaarlijk worden aangehouden in het licht van wat tante E. haar heeft aangedaan (zie p. 10) *"men gaat toch niet beweren dat het dwingen van je nichtje tot prostitutie om er in ruil cadeau's en geldvoor te krijgen een vorm van familiale liefde is"*.

Aangaande de ongeloofwaardigheid die door de commissaris-generaal wordt ingeroepen, verwijst verzoekster naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 6 maart 2007:

"De motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling doorstaat niet de analyse voor zover die betrekking heeft op het gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker."

Inderdaad kan enerzijds uit de omstandigheid dat hij niet de volledige naam kent van zijn vader en moeder, die overleden toen hij kind was, niet redelijkerwijs worden besloten dat zijn verhaal ongeloofwaardig is. De motivering van de bestreden beslissing maakt het niet mogelijk te begrijpen waarom de leeftijd van verzoeker op het ogenblik dat hij wees werd, zijn heel lage opvoedingsgraad, alsook de culturele context waarin hij leefde geen voldoende uitleg vormen voor deze betrekkelijke onwetendheid."

Hoewel het verhaal van verzoeker betreffende zijn reis naar België terecht onvolledig kan lijken, maakt de motivering van de bestreden beslissing het niet mogelijk te begrijpen hoe deze vaststelling in casu zou toestaan te besluiten tot het gebrek aan geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen die aan de asielaanvraag van verzoeker ten grondslag liggen."

Daarnaast haalt verzoekster een arrest van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan; zij citeert de passage waarin wordt gesteld dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad zich gebogen hebben over een eventueel risico van verzoekers in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster besluit dat de in haar hoofde aangevoerde gebrekkige kennis over haar familie ten onrechte tegen haar wordt gebruikt.

Wat betreft het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoekster vaag was over de man met wie zij gedwongen werd te huwen omdat zij zijn naam niet kende maar wel zijn leeftijd kon duiden, stelt verzoekster dat deze man altijd "Chief" werd genoemd door haar tante zodat het logisch is dat zij geen andere naam kende. Verzoekster verklaart bovendien dat hij geen vriend van haar was, maar iemand die haar misbruikte, waarvoor haar tante E. cadeautjes ontving.

Uit het feit dat verzoekster zijn leeftijd probeerde te raden, *"daar absoluut moest worden geantwoord tijdens het aandringen door het CGVS tijdens het interview"* (zie p. 11), kan volgens haar geen contradictie worden afgeleid.

Tegen de vaststelling dat het vreemd is dat verzoekster niet weet of die man seksuele relaties had met haar tante E., brengt verzoekster in dat zij niets te verbergen heeft *"indien zij niet affirmatief antwoordt, waarbij ze trouwens niets te verliezen zou hebben, is het omdat zij het niet weet!"* (zie p. 11).

Verzoekster verklaart dat zij wel denkt dat de man en haar tante een seksuele relatie hebben omdat ze soms samen naar de kamer gingen, maar stelt dat zij niet met zekerheid wist wat daar gebeurde.

Verzoekster erkent ook dat zij niet weet of er voor haar een trouwdatum was gepland en of de 'Chief' nog andere vrouwen had, al vermoedt zij dat wel. Het feit dat zij dit niet affirmatief kan zeggen, toont volgens verzoekster haar oprechtheid aan en mag dus niet als een vage verklaring worden bestempeld.

Verzoekster stelt de vraag of het opportuun is discussies te houden met een man die een vrouw drie dagen lang opsluit en misbruikt.

Volgens haar mag haar onwetendheid over bepaalde details, niet in haar nadeel worden gebruikt om haar verhaal als ongeloofwaardig af te doen.

Dat de commissaris-generaal zich vragen stelt bij de lange periode dat verzoekster nog bij haar tante bleef, stelt verzoekster te begrijpen.

Zij vraagt de Raad om te begrijpen dat het voor een slachtoffer van seksueel misbruik, niet gemakkelijk is om hierover openlijk te spreken. Zij stelt dat wanneer de persoon die iemand bepaalde zaken doet meemaken, diens tante en enig familielid is, dit enige tijd vergt om tot het besef te komen dat de situatie muurvast zit.

Zij stelt zich de vraag hoe zij als twaalfjarige, uit haar land had kunnen vluchten, zij wist niet naar waar zij moest gaan, had niemand en bovendien had zij ook geen geld.

Zij stelt dat zij pas toen ze voelde dat E. haar zou vermoorden omdat zij niet met hem wilde huwen, zij haar moed bijeen heeft geraapt om naar N. te gaan, hopende dat zij haar zou kunnen helpen. Verzoekster verklaart dat zij geluk heeft gehad dat N. haar onderdak gaf, tot op het moment dat E. is afgekomen en haar heeft bedreigd; ten gevolge van die bedreigingen kon N. haar niet meer huisvesten en heeft haar geholpen om een visum te bekomen, waarna zij aan boord van een vliegtuig naar België is gekomen.

Verzoekster vraagt zich af wie kan bepalen welke termijn nodig is (zie p. 12) *“om tot het besef te komen dat je psychologisch dood gaat zijn met de jaren omdat je als een voorwerp wordt gebruikt door je eigen tante”*.

Volgens verzoekster besef je pas wanneer je fysiek bedreigd wordt en er een reëel risico is om te worden vermoord, dat er een einde aan moet komen; zij verklaart dat dit haar overkwam toen haar tante haar met een stok op het hoofd sloeg.

Verzoekster betreurt dat zij niet sneller is gevlucht uit haar land van herkomst, maar is van mening dat de psychische druk die haar belemmert heeft iets te ondernemen, niet uit het oog mag worden verloren. Verzoekster prijst zich gelukkig dat zij die stap heeft gezet, en voegt er aan toe dat sommige personen wel twintig jaar worden mishandeld en nog steeds niets ondernemen en dat er ook geen termijn kan worden geplakt op dit proces van bewustwording.

Volgens verzoekster zou, indien zij had gedacht dat een aangifte bij de politie iets zou hebben uitgemaakt, zij dit zeker hebben gedaan; zij stelt dat zij heeft gehoord dat er in haar regio nooit gevolg werd gegeven aan dergelijke grieven.

Verzoekster verwijst hierbij naar een studie van “Womankind” -een organisatie die zich in het Verenigd Koninkrijk bezighoudt met vrouwenrechten-, welke stelt dat zelfs bij een juridisch verbod op gedwongen huwelijken in Ghana, er heel weinig wordt gedaan om die huwelijken echt te doen verdwijnen. De “Ghana NGO coalition on the right of the Child” stelt volgens haar dat zelfs wanneer die wetten bestaan, deze niet toegepast worden.

Het valt volgens haar dan ook te begrijpen dat zij die geen ander familielid heeft en geen geld heeft, niet in het Ghanees systeem gelooft.

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat verzoekster reeds vroeger zin had om naar Europa te reizen wat in zijn hoofde twijfel doet reizen over de ware aard van haar verhaal, vraagt verzoekster of men iemand kan verwijten te hopen dat er ergens anders een beter leven bestaat. Verzoekster stelt dat zij gelukkig het vermogen heeft te dromen om uit haar netelige situatie te raken en dat zij heeft durven vluchten.

Indien zij hiervoor gestraft zou worden, stelt verzoekster zich vragen bij het nut van de asielprocedures. Over de tenlastelegging aan verzoekster dat zij niet meteen na haar aankomst in België asiel heeft aangevraagd, verklaart zij nogmaals dat zij als enig doel had haar tante te ontvluchten.

Verzoekster laat ook gelden dat zij niet op de hoogte is van asielprocedures en haar verboden werd nog naar school te gaan.

Zij meent derhalve dat haar niet verweten kan worden dat zij, uit angst om te worden teruggestuurd, niet meteen alle informatie heeft meegedeeld. Verzoekster verklaart dat ze bang is van de politie wat naar zij stelt, ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal heeft verklaard.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut, citeert verzoekster artikel 1 van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en wijst erop dat ook de vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, onder de definitie van de vluchtelingenstatus valt.

Verzoekster verwijst hierbij naar het antwoord van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op de vraag van volksvertegenwoordiger E. B. van 23 januari 2012, waarin wordt gesteld dat een gedwongen huwelijk een vorm van vervolging is, ondergaan wegens de omstandigheid dat zij een vrouw is en grond geeft tot ernstige vrees dat zij zal onderworpen worden aan andere, nieuwe vervolgingen die verbonden zijn aan dezelfde omstandigheid van haar vrouw-zijn.

Verzoekster citeert eveneens artikel 16 van het Verdrag voor de uitbanning van alle vormen van discriminatie tegen vrouwen, ondertekend te New York op 18 december 1979 en goedgekeurd bij wet

van 11 mei 1983 (hierna: VN Vrouwenverdrag) waarin aan vrouwen het recht wordt verzekerd om in vrijheid een echtgenoot te kiezen en alleen met vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan.

Verzoekster verwijst eveneens naar artikel 16, lid 2 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens waarin staat dat een huwelijk slechts kan worden gesloten met de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

Verzoekster stelt dat op basis hiervan niet betwist kan worden dat het gedwongen huwelijk een vorm van geweld is die in strijd is met mensenrechtenverdragen en als gevolg hiervan ontoelaatbaar is.

Verzoekster wijst erop dat de vraag of vrouwen een 'bepaalde sociale groep' zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag, aan bod is gekomen in de Guidelines on international protection: "Membership of a particular social group" within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van het UNHRC, waarin wordt gesteld dat het geslacht kan worden gecatalogeerd binnen de reikwijdte van een sociale groep, waarbij vrouwen een duidelijk beeld zijn van een sociale subcategorie bepaald door aangeboren en onveranderlijke karakteristieken, en die dikwijls anders worden behandeld dan mannen.

Verzoekster haalt ook de preambule van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) aan, welke erkent dat elk der seksen als een bepaalde sociale groep moeten worden aangemerkt.

Verzoekster verwijst tevens naar een beslissing in Nederland, volgens welke een gedwongen uithuwelijking gecombineerd met seksueel misbruik en mishandeling, wel degelijk vervolging inhouden in de zin van het Vluchtelingenverdrag; de rechtbank heeft hierbij verwezen naar de UNHCR Guidelines "Gender-Related Persecution" en de Guidelines "Membership of a particular social group" waaruit blijkt dat huishoudelijk geweld kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Dat haar vervolgstap E. geen deel uitmaakt van de overheid is, is volgens verzoekster irrelevant.

In de Guidelines "Gender-Related Persecution" alsook in de Guidelines "Membership of a particular social group" wordt volgens haar het standpunt ingenomen dat niet alleen sprake is van vervolging indien die vervolging plaatsvindt door de overheid, maar ook door private partijen.

Verzoekster wijst erop dat de voorwaarde om in een dergelijk geval van vervolging te kunnen spreken wel is dat die handelingen door de overheid bewust getolereerd worden, of dat de overheid weigert of niet in staat is om effectieve bescherming te verlenen.

Verzoekster verwijst hierbij opnieuw naar de studie van "Womankind", die stelt dat zelfs indien de gedwongen huwelijken juridisch verboden zijn in Ghana, er heel weinig wordt gedaan om deze te doen verdwijnen en naar de "Ghana NGO coalition on the right of the Child" welke verklaart dat zelfs indien die wetten bestaan, zij niet toegepast worden.

Verzoekster verwijst naar artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat het lichamelijk en seksueel geweld waarvan zij al jarenlang het slachtoffer is, kan worden beschreven als een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM waarvan nooit mag worden afgeweken.

Volgens haar is dit grondrecht jarenlang door haar tante E. aangetast.

Zij herhaalt dat zij jarenlang het slachtoffer is geweest van misbruik, in alle betekenissen van het woord; zij werd zowel fysisch als psychisch tot het uiterste gedreven waardoor zij diende te vluchten indien zij wilde overleven; het misbruik wordt volgens haar bovendien door de geschreven getuigenverklaring van N. bevestigd.

Verzoekster besluit dat zij het slachtoffer is van kennelijke mensenrechtenschendingen en van haar bijgevolg de status van vluchteling dient te worden erkend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster citeert artikel 48/4, § 1 en § 2, b) van de vreemdelingenwet en laat gelden dat haar tante E. bij haar terugkeer naar Ghana, alles zal doen om haar te vinden om haar te dwingen tot een huwelijk, waardoor verzoekster ernstige schade zal lijden, waaronder de onmenselijke en vernederende behandeling.

Volgens haar zal haar tante E. ook dan tot lichamelijke en seksuele geweldplegingen overgaan. Verzoekster laat gelden dat de werkelijkheid van haar gedwongen huwelijk afdoende is aangetoond en dat dit huwelijk met dwang zal uitgevoerd worden indien E. in contact komt met haar.

Ondanks dat Ghana partij is bij mensenrechtenverdragen, is het volgens verzoekster een realiteit dat deze niet worden nageleefd en dat Staten onvoldoende bescherming bieden om hun burgers voldoende te beschermen.

Verzoekster wijst er nog op dat ook het Ghanees strafwetboek het gedwongen huwelijk bestraft, maar dat het enkel bestaan van die wetgeving geen voldoende reden biedt om aan te nemen dat er voldoende bescherming bestaat.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet afdoende motiveert, door te verwijzen naar vage verklaringen die de versie van verzoekster ongeloofwaardig zouden maken. Omwille van voormelde redenen is de beslissing volgens haar niet gestoeld op draagkrachtige motieven, en is derhalve gebrekkig.

Verzoekster meent dat zij valt onder definitie van vluchteling zoals gedefinieerd in het Vluchtelingenverdrag en dat zij alleszins onder toepassing moet vallen van het regime van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster vraagt de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt zij het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 is een beginselverklaring die geen rechtstreekse werking heeft, zodat het geen rechtsregels bevat waarvan de schending kan worden aangevoerd (RvS 19 december 2003, nr. 126.666, Chizhov).

Voor zover verzoeker de schending van de 'Guidelines on international protection: "Membership of a particular social group" within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"' en de "Guidelines on international protection: Gender-Related Persecution within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van het UNHRC aanvoert, merkt de Raad op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoekster wezenlijke elementen in haar asielrelaas onbesproken liet in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Zo sprak verzoekster louter van 'kindermishandeling' en maakte ze geen melding van het feit dat zij zowel tijdens haar kindertijd, alsook op volwassen leeftijd, gedwongen werd om met mannen te slapen en van het feit dat zij zelfs gedwongen werd om met een oude man te huwen.

Wanneer verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom zij deze erge feiten niet eerder meedeelde, antwoordde zij dat haar bij het invullen van de vragenlijst geen vragen werden gesteld en dat haar werd gezegd dat zij pas details moest geven tijdens het volgende verhoor.

De commissaris-generaal is hierbij van oordeel dat het jarenlange seksueel misbruik en het gedwongen huwelijk, in hoofde van verzoekster bezwaarlijk "als details" kunnen worden beschouwd, temeer daar verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst gevraagd werd om een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico bij terugkeer en verzoekster zelf bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, uitdrukkelijk verklaarde dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste redenen voor haar vlucht had kunnen opgeven.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift vooreerst aan dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gezegd dat zij geen details moest geven maar de kans hiertoe ging krijgen bij haar verhoor; dat zij dacht met de term "kindermishandeling" haar globale situatie te omschrijven en dat zij later dit nog uiteen kon zetten.

Zij stelt dat "kindermishandeling" volgens haar niet enkel betrekking had op fysiek geweld, maar ook op prostitutie. Zij verwijst naar de "Guidelines on international protection: Gender-Related Persecution within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van het UNHRC waarbij gedwongen huwelijken specifiek genoemd worden als één van de verschijnselen waarop de met het verhoor belaste persoon bedacht moet zijn omdat ze door vrouwen die er het slachtoffer van zijn of dreigen te worden, vaak niet als een vorm van marteling worden onderkend, zodat het risico bestaat dat ze niet worden genoemd als antwoord op de vraag of de geïnterviewde aan marteling onderhevig is geweest.

Verzoekster wijst erop dat zij op de vraag "Wat vreest u indien u zou teruggaan naar uw land van herkomst?", antwoordde "ik zal doodgaan (...) Als ik terugga naar Ghana zal mijn tante mij vermoorden" waarmee zij, volgens haar, de ernst van de feiten duidelijk heeft gemaakt.

Verder is het volgens verzoekster *"interpellant vast te stellen dat diegenen die deze situatie beoordelen geen minimale kennis hebben of blijken te hebben van de gevolgen van een trauma dat wordt veroorzaakt door seksueel misbruik, niet alleen bij minderjarigen, maar ook bij meerderjarige vrouwen"*.

Zij wijst erop dat deze trauma's vrouwen verhinderen om openlijk over seksueel misbruik te praten.

Zij betreurt dat de beoordelaar van zulke situatie hiermee geen rekening houdt.

Verzoekster stelt de vraag hoe men kan verwachten van een jong meisje van 23 jaar dat uit haar land is gevlucht uit vrees voor het lijden van ernstige schade, zowel fysiek -prostitutie, huishoudelijk geweld- als psychisch -gedwongen huwelijk-, dat zij zomaar tijdens een eerste verhoor op Belgische bodem alles zou vertellen wat haar overkomen is.

Verzoekster verklaart hierbij dat zij van kinds af aan niet meer naar school mocht gaan van haar tante, dat haar onderwijs beperkt is en zij bijgevolg zeker niet op de hoogte is van de asielprocedures en hun strenge voorwaarden. Verzoekster laat gelden dat het niet voor niets is dat *"men het wetsvoorstel van 10 oktober 2010 de verjaringstermijn in België voor seksueel misbruik getracht heeft te verlengen tot 30 jaar"*. Verzoekster citeert hierbij een passage uit het advies van de Hoge Raad voor Justitie.

Verzoekster handhaaft haar verklaringen en benadrukt dat zij jarenlang afhankelijk is geweest van E., zowel psychisch als financieel aangezien zij moeilijk werk vond en maar zeer beperkt onderwijs heeft genoten. Verzoeker haalt aan dat zij in de ogen van haar tante slechts een voorwerp was.

Volgens verzoekster valt het zeer goed te begrijpen dat zij uit schaamte en angst niet meteen alles tijdens het eerste verhoor vertelde.

Waar verzoekster aanvoert dat haar bij het eerste verhoor uitdrukkelijk werd gezegd geen details te verstrekken, deelt de Raad de vaststelling van de commissaris-generaal dat de gedwongen prostitutie en het gedwongen huwelijk geen "details" betreffen.

Verzoekster verklaarde tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal bovendien dat het gedwongen huwelijk een scharnierpunt vormde, naar aanleiding waarvan zij besloot te vluchten. Zoals de commissaris-generaal er terecht op wees, verklaarde verzoekster dat zij ook na haar meerderjarigheid werd gedwongen tot prostitutie en dat zij zou worden uitgehuwelijkt toen zij reeds meerderjarig was.

Derhalve is duidelijk dat de term "kindermishandeling" die verzoekster aanvankelijk in de mond heeft genomen, niet de hele lading dekt van de feiten die zij naderhand inroept en dat van verzoekster inderdaad kon worden verwacht dat zij van in het begin, een meer uitgebreide omschrijving gaf van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht. Verzoekster werd bij het invullen van de vragenlijst

op de Dienst Vreemdelingenzaken immers gevraagd een korte, maar tevens een volledige omschrijving te geven van die elementen.

De argumentatie van verzoekster dat de ambtenaar die het verhoor afnam op het Commissariaat-generaal, er zich van bewust moest zijn dat verzoekster het gedwongen huwelijk niet als een marteling zou zien en dat het trauma, veroorzaakt door het seksueel misbruik, haar verhindert om hier openlijk over te spreken, wordt door de Raad niet aangenomen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het aan verzoekster zelf is om alle relevante elementen ter beoordeling van haar asielaanvraag aan te brengen, gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker zelf. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van de voor haar relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De stelling van verzoekster dat haar vrees voldoende is aangetoond door haar blote bewering dat haar tante E. haar zou vermoorden, wordt door de Raad niet aanvaard.

Gezien van verzoekster mag worden verwacht dat zij alle elementen in haar asielrelaas weergeeft, kan haar uitleg in het verzoekschrift om het hiaat in haar eerdere verklaringen te vergoelijken, dat een gedwongen huwelijk door de vrouwen die er het slachtoffer van zijn, niet beschouwd wordt als een marteling, niet volstaan.

De Raad stelt bovendien vast dat wanneer verzoekster op het Commissariaat-generaal gevraagd werd om te vertellen waarom zij haar land verlaten heeft, zij onmiddellijk antwoordde: *“mijn tante; Ze heeft mij geslagen. Ze gaf mij ook aan mannen. Ik weigerde dat ; ze sloot mij op in de kamer. Op een dag kwam een man naar haar; hij was ongeveer 63 jaar ; hij vroeg mij om met hem te trouwen”* (zie het verhoorverslag, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geen angst had om hier over te praten.

De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster deze feiten niet eerder kon vermelden tijdens het beantwoorden van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad wijst er verder op dat van verzoekster die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en derhalve diligent is om een asielaanvraag in te dienen. Dat verzoekster weinig onderwijs genoten heeft en zeker niet op de hoogte is van de asielprocedures en hun strenge voorwaarden, is geen valabele verklaring waarom zij op de Dienst Vreemdelingenzaken wezenlijke elementen in haar relaas blijkbaar achterwege liet.

De verwijzing van verzoekster naar het wetsvoorstel tot verlenging van de verjaringstermijn inzake seksueel misbruik in België, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat een asielzoeker alle relevante elementen moet voorleggen teneinde de asieldiensten in de mogelijkheid te stellen om met kennis van zaken over diens asielrelaas te oordelen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Voor zover verzoekster aanvoert dat schaamte of angst haar verhindert hebben om het seksueel misbruik en het geplande gedwongen huwelijk mee te delen bij het beantwoorden van de vragenlijst, sluit de Raad zich aan bij de argumentatie van de commissaris-generaal in zijn nota dat deze uitleg niet strookt met het feit dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden; de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en schaamte- of angstgevoelens kunnen niet worden aangenomen als verschoningsgrond voor verzoeksters ontoereikende verklaringen tijdens haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het louter herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Wat betreft de incoherente verklaringen van verzoekster over het tijdsverloop tussen de eerste keer dat zij met de oude man meeging en de keer dat zij veronderstelt werd om mee te gaan, voert verzoekster aan dat zij door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal meermaals onder druk werd gezet door vragen zoals *“Hoe oud was u toen? En wanneer was de laatste keer...”*.

Verzoekster stelt dat deze vragen haar meermaals werden gesteld, terwijl haar lichaamstaal, volgens haar aanwees dat zij haar juiste leeftijd op het moment van de feiten niet meer wist.

Zij voert ook aan dat dit pijnlijke herinneringen betroffen die zij wou verdringen maar desondanks toch werd aangedrongen op dat antwoord.

Verzoekster stelt goed te begrijpen dat er een misverstand rees, aangezien de week waarover er onduidelijkheid is, betrekking had op de week vooraleer zij naar Togo vluchtte.

Verzoekster verklaart (zie het verzoekschrift, p. 8): *“het moment waarop zij met een stok geslagen werd, was 1 week voordat zij naar Togo naar N. vertrok, en had geen betrekking op de tijdspanne tussen de opsluiting bij de “Chief” enerzijds en de slagen met de stok anderzijds. Hier was inderdaad een langere tijdspanne tussen...”*

Waar het verzoekster grieft dat er in de beslissing te veel nadruk werd gelegd op exacte data, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster uit eigen beweging verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 9): *“hij nam mij daarna terug mee naar mijn tante. Ik zei tegen mijn tante wat er gebeurde maar ze zei dat ik moest zwijgen. Een week later vroeg ze mij om terug mee te gaan met de man. Ik weigerde en ze sloeg mij met een stok op het hoofd”*.

De uitleg van verzoekster dat die week waarvan sprake, betrekking had op het tijdsverloop tussen de slag op haar hoofd en haar vertrek naar Togo kan, gelet op de voorgaande verklaring, niet aangenomen worden.

Verzoekster dient hier duidelijk een loutere post-factum verklaring op die na reflectie tot stand gekomen is, na kennisname van de bestreden beslissing.

Ook uit de vraag op het Commissariaat-generaal aan verzoekster naar haar leeftijd, blijkt geen druk (zie het verhoorverslag, p. 16):

- ***“en wanneer heeft je tante je gedwongen om met hem mee te gaan? Hoe oud was je toen? Ik weet het niet.***
- ***Probeer eens te schatten? 20 tot 21 jaar denk ik***
- ***(...)***
- ***Wanneer zou je met hem trouwen? Ik was toen 23 toen hij zei dat hij met me wilde trouwen; tante wilde. Ik weigerde dat”***

Aangaande de verwijzing van verzoekster naar de pijnlijke herinneringen, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Vervolgens stelt de beslissing vast dat verzoekster vage verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin haar ouders zijn overleden: *“U stelde dat zij beiden op 9 mei 2001 overleden in het stadion van Accra, waar traangas werd gegooit.*

Op de vraag of ze ten gevolge van traangas overleden, antwoordt u bevestigend, maar wanneer de protection officer opmerkte dat traangas normaal toch niet dodelijk is, wijzigde u uw verklaringen en zei u niet te weten waaraan ze stierven. U stelde ook niet te weten waarom traangas werd gebruikt in het stadion (gehoor CGVS, p. 3-4).

U verklaarde dat er – buiten uw ouders – toen vele mensen omkwamen in het stadion, maar u weet niet hoe dat komt (gehoor CGVS, p. 4).

Ook al verklaarde u er niet bij te zijn geweest toen uw ouders omkwamen (gehoor CGVS, p. 4) en ook al was u slechts 12 jaar op het moment dat uw ouders zouden zijn omgekomen, dan nog is het bevreemdend dat u niet meer kan zeggen over de omstandigheden waarin ze omkwamen, te meer omdat in de Ghanese media uitvoerig werd beschreven wat erop 9 mei 2001 is gebeurd en omdat erop 9 mei 2012 zelfs een herdenkingsplechtigheid werd gehouden voor de slachtoffers van de ramp in het stadion (zie informatie in het administratief dossier).

Men zou toch verwachten dat een dochter van 2 van de slachtoffers van deze ramp meer informatie over de ware toedracht van de gebeurtenissen zou kunnen geven dan de Ghanese media (zie informatie in het administratief dossier).”

Verzoekster laat gelden dat traangas wél dodelijk kan zijn en dat zij slechts weinig informatie heeft omtrent de doodsoorzaak van haar ouders omdat niemand haar hieromtrent heeft geïnformeerd; haar tante vertelde haar enkel dat het een “stadium disaster” was.

Verzoekster verklaart dat zij aldus heeft begrepen dat traangas de dood van haar ouders heeft veroorzaakt, gezien vele personen in het stadium gestikt zijn of vertrappeld werden; zij verwijst hiervoor naar een krantenartikel van 9 mei 2001.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent de dood van haar ouders.

Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat hij de feiten die hij aanhaalt bewijst, minstens dat hij inspanningen heeft geleverd om bewijs te bekomen. Indien het onmogelijk is om enig bewijs neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling daaromtrent een redelijke verklaring verschaffen.

Het verweer van verzoekster dat niemand haar geïnformeerd heeft en dat zij in een krant heeft gelezen dat vele personen bij het drama in het stadium stikten of vertrappeld werden, vormt geen bewijs van de dood van haar ouders, noch kan het worden aangenomen als een uitleg voor het ontbreken van bewijs.

De Raad schaaft zich achter de motivering in de bestreden beslissing aangaande de gebrekkige kennis van verzoekster die steun vindt in het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt ook vastgesteld dat verzoekster ook erg vaag is over haar familiebanden: *“Op de vraag of uw grootouders nog leven, antwoordde u aanvankelijk ontkennend (gehoor CGVS, p. 3). Op de vraag of ze al overleden waren toen u werd geboren, kan u echter niet antwoorden en u voegde eraan toe dat u hen nooit zag. Op de vraag of het zou kunnen dat ze nog leven, antwoordde u merkwaardig genoeg - in strijd met uw aanvankelijke ontkennen dat ze nog leven - dit niet te weten (gehoor CGVS, p. 3).*

Gevraagd of u nog andere tantes of ooms hebt, antwoordde u aanvankelijk ontkennend. Wanneer u echter werd gevraagd of uw vader en uw moeder dan beiden enig kind waren, antwoordde u echter dat u het niet weet en voegde u eraan toe dat u hen niet zag en dat u geen contact had met de familie (gehoor CGVS, p. 3), wat niet coherent is met uw eerdere verklaring dat u geen tantes of ooms heeft. Ook later tijdens het gehoor stelde u niet te weten of uw vader of moeder nog broers of zussen hadden (gehoor CGVS, p. 11).

U bleek overigens ook niet te kunnen antwoorden op de vraag waarom jullie zo weinig contact hadden met jullie familie (gehoor CGVS, p. 3).

Uw vage verklaringen omtrent uw familie wekken verbazing omdat familiebanden in Ghana toch nog steeds erg belangrijk blijken te zijn (zie informatie in het administratief dossier).

Door de vaagheid van uw verklaringen over uw familiebanden bemoeilijkt u ook de inschatting van (de omvang van) uw familienetwerk.”

Verzoekster herhaalt als verweer dat zij twaalf jaar was toen haar ouders overleden. Zij vindt het bovendien logisch dat wanneer haar drie keer hieromtrent een vraag wordt gesteld -terwijl zij hier niets van af weet-, zij “ik weet het niet” als antwoord geeft.

Zij verklaart te weten dat haar grootouders overleden zijn en verwijst hiervoor naar de getuigenis van N. (bijlage 4 bij het verzoekschrift) waarin gesteld wordt dat verzoekster een wees is: *“Lydia is een wees langs moeder- en vaderzijde (vrij vertaald)”*.

Verzoekster herhaalt tevens dat zij niet weet of zij andere tantes of ooms heeft dan tante E. gezien zij hen nog nooit gezien heeft. Zij herhaalt dat zij nog een kind was toen zij haar ouders verloor en verklaart dat tante E. haar is komen ophalen. Verzoekster herhaalt dat zij nooit andere familieleden heeft gekend en van bij het begin verklaard had dat zij tante E. wel al één keer in haar leven had gezien.

Verzoekster vindt het ironisch dat de commissaris-generaal verbaasd is dat zij weinig weet over haar familieleden terwijl, volgens hem familiebanden in Ghana erg belangrijk zijn.

Verzoekster voert aan dat die stelling bezwaarlijk kan worden volgehouden in het licht van wat tante E. haar heeft aangedaan (zie het verzoekschrift p. 10): *“men gaat toch niet beweren dat het dwingen van je nichtje tot prostitutie om er in ruil cadeau's en geld voor te krijgen een vorm van familiale liefde is”*

Verzoekster verwijst nog naar een beslissing van 6 maart 2007 van de Vaste Beroepscommissie waarin volgens haar wordt gesteld:

“De motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling doorstaat niet de analyse voor zover die betrekking heeft op het gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker.

Inderdaad kan enerzijds uit de omstandigheid dat hij niet de volledige naam kent van zijn vader en moeder, die overleden toen hij kind was, niet redelijkerwijs worden besloten dat zijn verhaal ongeloofwaardig is. De motivering van de bestreden beslissing maakt het niet mogelijk te begrijpen waarom de leeftijd van verzoeker op het ogenblik dat hij wees werd, zijn heel lage opvoedingsgraad, alsook de culturele context waarin hij leefde geen voldoende uitleg vormen voor deze betrekkelijke onwetendheid.

Hoewel het verhaal van verzoeker betreffende zijn reis naar België terecht onvolledig kan lijken, maakt de motivering van de bestreden beslissing het niet mogelijk te begrijpen hoe deze vaststelling in casu

zou toestaan te besluiten tot het gebrek aan geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen die aan de asielaanvraag van verzoeker ten grondslag liggen.”

Daarnaast haalt verzoekster een arrest van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan en citeert de passage waarin wordt gesteld dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad zich gebogen hebben over een eventueel risico van verzoekster in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekster besluit dat haar gebrekkige kennis over haar familie ten onrechte tegen haar wordt gebruikt. Aangaande de vastgestelde onwetendheid omtrent andere familieleden is de Raad van oordeel dat zelfs een kind van twaalf jaar weet of zijn vader en moeder nog broers of zussen, zijnde zijn ooms en tantes, heeft; de onwetendheid van verzoekster keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Het verweer van verzoekster dat de stelling van de commissaris-generaal over het belang van familiebanden in Ghana ironisch is, gezien iemand dwingen tot prostitutie bezwaarlijk als een vorm van familiale genegenheid kan aanzien worden, wordt niet aanvaard.

Aan verzoekster werd immers gevraagd of zij naast haar tante, andere familieleden had. De opmerking van de commissaris-generaal dat het onaannemelijk is dat verzoekster zo weinig blijkt te weten over haar familie daar uit het administratief dossier blijkt dat familiebanden erg belangrijk zijn in de Ghanese samenleving, had dan ook geenszins betrekking op de relationele verhouding van verzoekster met haar tante, wel op het bestaan van andere familieleden.

Waar verzoekster verwijst naar de beslissing van de Vaste Beroepscommissie, dient opgemerkt te worden dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS nr. 112.347 van 6 november 2002).

De Raad hecht ook geen bewijswaarde aan het bericht van 17 februari 2012 houdende de getuigenis van N.; het betreft een bericht van een privépersoon, blijkbaar verzonden uit Frankrijk -zie het emailadres van de afzender-, met een hoog subjectief karakter dat niet te controleren valt.

Met betrekking tot de aangevoerde rechtspraak over de schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker *in casu* echter niet in slaagt.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoekster ook vage verklaringen aflegde over de oude man die met haar wou trouwen: *“Hoewel u verklaarde dat de man ‘ongeveer’ 63 jaar was (gehoor CGVS, p. 9), wat weliswaar een precieze verklaring is, bleek u vreemd genoeg niet te weten hoe de man juist heette. Het enige dat u wist is dat uw tante hem ‘chief’ noemde (gehoor CGVS, p. 15).*

U zei dat hij een vriend was van uw tante, maar u kon vreemd genoeg niet bevestigen of ontkennen of hij een (seksuele) relatie met uw tante had, terwijl u toch permanent bij uw tante inwoonde.

U bleek niet te weten of de man andere vrouwen had (gehoor CGVS, p. 17). U wist ook niet waarom hij met u wilde trouwen (gehoor CGVS, p. 17). Evenmin kon u de vraag of hij uw tante voor het huwelijk met u had betaald beantwoorden (gehoor CGVS, p. 17). U kon bevestigen noch ontkennen of er een trouwdatum voor u en de man was vastgelegd (gehoor CGVS, p. 18).

Deze onwetendheden wekken verbazing omdat u verklaarde dat de man bevriend was met uw tante en regelmatig bij haar thuis kwam (gehoor CGVS, p. 16). Bijgevolg zou men toch verwachten dat u meer over hem zou weten.”

Verzoekster stelt dat deze man altijd “Chief” werd genoemd door haar tante zodat het volgens haar logisch is dat zij geen andere naam kende. Verzoekster wijst er ook op dat dat hij geen vriend van haar was, maar iemand die haar misbruikte, waarvoor haar tante E. cadeautjes ontving.

Uit het feit dat verzoekster zijn leeftijd probeerde te raden, *“daar absoluut moest worden geantwoord tijdens het aandringen door het CGVS tijdens het interview”* (zie het verzoekschrift, p. 11), kan volgens haar geen contradictie worden afgeleid.

Tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoekster niet weet of de man een seksuele relatie had met haar tante E., brengt verzoekster in dat zij niets te verbergen heeft: *“indien zij niet affirmatief antwoordt, waarbij ze trouwens niets te verliezen zou hebben, is het omdat zij het niet weet!”* (zie het verzoekschrift, p. 11). Verzoekster verklaart dat de man en haar tante een seksuele

relatie hebben omdat ze soms samen naar de kamer gingen maar dat zij niet met zekerheid wist wat daar gebeurde.

Zij erkent ook dat zij niet weet of er een trouwdatum was gepland en of de 'Chief' nog andere vrouwen had, al vermoedt zij dat. Het feit dat zij geen duidelijk affirmatief antwoord kon geven, toont volgens verzoekster haar oprechtheid aan en mag dus niet als een vage verklaring worden bestempeld. Verzoekster vraagt haar af om men van haar verwacht dat zij discussies houdt met een man die haar drie dagen lang opsluit en misbruikt. Haar terechte onwetendheid over bepaalde details, mag volgens haar dan ook niet in haar nadeel worden gebruikt om haar verhaal als ongeloofwaardig af te wijzen.

Waar verzoekster aanhaalt dat de man altijd "Chief" werd genoemd en dat zij niet weet of die man ook een seksuele relatie had met haar tante, stelt de Raad vast dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij de vastgestelde onwetendheid in haar hoofde echter niet kan verklaren.

Gezien de man regelmatig over de vloer kwam, kan van verzoekster worden verwacht dat zij minstens gepoogd zou hebben om meer informatie te bekomen over zijn identiteit en dat zij meer concreet kan aangeven wat de verhouding is tussen haar tante en de man.

De bewering van verzoekster dat zij de man en haar tante soms naar haar kamer zag gaan, is volgens de Raad niet meer dan een poging om haar onwetendheid alsnog te vergoelijken. Indien verzoekster werkelijk het vermoeden had dat de man en haar tante een seksuele relatie hadden omdat zij hen naar haar tantes' kamer zag gaan, mag van haar worden verwacht dat zij dit ook meedeelde tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, in plaats van te zeggen "*ik weet het niet*".

Van verzoekster mag immers worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt.

De Raad ziet verder niet in hoe het feit dat zij niet affirmatief kon zeggen of haar trouwdatum reeds gepland was en of de man nog andere vrouwen had, een teken van haar oprechtheid is. Verzoekster slaagt er dan ook niet in om een aannemelijke verklaring te verschaffen over haar onwetendheid hieromtrent.

De commissaris-generaal doet in de bestreden beslissing verder nog een aantal vaststellingen die niet verenigbaar zijn met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade: "*Zo is het verbazingwekkend dat u meer dan 10 jaar (van uw 12de tot uw 23ste) bij uw tante bent gebleven, ondanks uw bewering dat u regelmatig verplicht werd om seks te hebben met mannen (gehoor CGVS, p. 14) en uw tante u regelmatig sloeg (gehoor CGVS, p. 12-13).*"

Op de vraag waarom u niet eerder bij haar wegliep dan op uw 23ste, antwoordde u dat u niet wist waar naartoe (gehoor CGVS, p. 14).

Gevraagd waarom u niet eerder naar tante N. ging, antwoordde u dat u niet wist of ze voor u zou zorgen (gehoor CGVS, p. 14), maar uit uw andere verklaringen kan worden afgeleid dat u die zekerheid evenmin had toen u in december 2012 naar tante N. ging (gehoor CGVS, p. 14).

Het blijft dan ook bevreemdend dat u niet eerder op haar beroep deed om een veilig onderkomen te zoeken.

U haalde ook aan dat u geen verblijfplaats had en niet werkte (gehoor CGVS, p. 14) om te verantwoorden waarom u eerder verkoos om bij haar te blijven dan u elders te vestigen (gehoor CGVS, p. 14-15).

Niettemin blijkt uit uw relaas ook dat u in 2011 volkomen zelfstandig het initiatief nam om een paspoort te verkrijgen en hierbij beroep deed op de hulp van uw buurman B. U begaf zich daarop persoonlijk naar het kantoor om het paspoort te verkrijgen (gehoor CGVS, p. 7). U financierde het paspoort met geld dat u zelf had gespaard (gehoor CGVS, p. 8). U reisde met het openbaar vervoer naar Togo (gehoor CGVS, p. 8). Daar verkreeg u een visum (gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde dat u reeds voor u naar Togo vertrok de intentie had om naar Europa te komen omdat u wilde reizen (gehoor CGVS, p. 8).

Dit alles wijst erop dat u in staat bent om eigenhandig initiatieven te nemen in uw belang, en dat u daarbij ook breder kijkt dan uw directe leefomgeving.

Deze vaststellingen doen dan ook twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaring dat u gedurende meer dan 10 jaar onafgebroken bij uw tante zou zijn gebleven en er de permanente geweldpleging en het seksueel misbruik zou hebben ondergaan.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat u pas op 21 januari 2012 asiel heeft gevraagd, terwijl u reeds op 16 januari 2013 in België bent aangekomen.

Op 16 januari 2013 verklaarde u tegenover de federale politie dat u op vakantie kwam bij H. S., die in Luik woont. Pas 5 dagen later besloot u asiel te vragen (zie verslag van de FedPol in het administratief dossier).

Indien u werkelijk uw land ontvlucht bent uit 'vrees voor vervolging' of wegens een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zou men toch verwachten dat u meteen na aankomst asiel zou hebben

gevraagd, in plaats van eerst te verklaren dat u hier op vakantie kwam en 5 dagen later pas asiel aan te vragen."

Verzoekster stelt te begrijpen dat de commissaris-generaal zich vragen stelt bij de lange periode die zij nog bij haar tante bleef. Zij vraagt aan de Raad om ook te begrijpen dat het voor een slachtoffer van seksueel misbruik niet gemakkelijk is om hierover openlijk te spreken en dat wanneer de persoon die de oorzaak vormt van haar moeilijkheden, haar tante en enig familielid is, dit tijd vergt om een oplossing te zoeken. Zij vraagt zich af hoe zij als twaalfjarige die niet wist waarheen, zonder raad en geld, haar land had kunnen ontvluchten; pas toen zij voelde dat E. haar zou vermoorden omdat zij niet wilde huwen, heeft zij al haar moed bijeen hebben geraapt om naar N. te gaan, hopen de dat zij haar zou kunnen helpen.

Verzoekster verklaart dat zij geluk heeft gehad dat N. haar onderdak gaf, tot op het moment dat E. haar heeft bedreigd. Ten gevolge van die bedreigingen heeft N. haar geen verder onderdak meer kunnen bieden, heeft haar geholpen om een visum te bekomen, waarna verzoekster naar België is gekomen.

Verzoekster vraagt wie kan bepalen welke termijn nodig is (zie het verzoekschrift, p. 12) *"om tot het besef te komen dat je psychologisch dood gaat zijn met de jaren omdat je als een voorwerp wordt gebruikt door je eigen tante"*.

Pas bij fysieke bedreigingen en het bestaan van een reëel risico om te worden vermoord, groeit volgens verzoekster het besef dat dit moet stoppen. Zij verklaart dat dit haar overkwam toen haar tante een stok nam en op haar sloeg.

Verzoekster voert aan dat zij nu betreurt dat zij niet sneller is gevlucht, maar meent dat de psychische druk die haar belemmerde iets te ondernemen, niet uit het oog verloren mag worden.

Verzoekster stelt zich gelukkig te prijzen dat zij die stap heeft gezet, maar wijst erop dat sommige personen wel twintig jaar worden mishandeld en nog steeds niets ondernemen en dat geen termijn kan worden geplakt op dit proces van bewustwording.

Indien zij zou hebben gedacht dat een aangifte bij de politie iets zou hebben uitgemaakt, zo stelt verzoekster dan had zij dit zeker gedaan.

Zij laat gelden dat zij echter heeft gehoord dat er in haar regio nooit gevolg wordt gegeven aan zulke klachten en verwijst naar een studie van de organisatie "Womankind" die telt dat zelfs bij een juridisch verbod op gedwongen huwelijken in Ghana, er heel weinig wordt gedaan om die huwelijken echt te doen verdwijnen; de "Ghana NGO coalition on the right of the Child" stelt dat zelfs wanneer die wetten bestaan, deze niet toegepast worden.

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat verzoekster reeds vroeger zin had om naar Europa te reizen, wat twijfel doet reizen over de ware aard van haar verhaal, vraagt verzoekster of men iemand kan verwijten te hopen ergens anders een beter leven te kunnen leiden.

Verzoekster stelt dat zij gelukkig het vermogen heeft te dromen om uit haar situatie te raken en dat zij heeft durven vluchten. Indien zij hiervoor gestraft zou worden, stelt verzoekster dan kunnen zich vragen gesteld worden bij het nut van de asielprocedures.

Tegen het verwijt dat zij niet meteen na haar aankomst in België, asiel heeft aangevraagd, verweert verzoekster zich door te stellen dat zij als enig doel had te vluchten voor haar tante. Verzoekster laat gelden dat zij niet op de hoogte is van asielprocedure en haar van jongs af aan verboden werd nog naar school te gaan. Zij meent derhalve dat haar niet verweten kan worden dat zij, uit angst om door de politie naar haar land te worden teruggestuurd, niet meteen de juiste informatie heeft meegedeeld; verzoekster verklaart dat zij bang is van de politie, wat zij volgens haar ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal heeft vermeld.

De uitleg van verzoekster dat het besef dat er niets gaat veranderen, tijd vergt, wordt door de Raad niet aangenomen.

De Raad miskent niet dat het psychisch niet gemakkelijk is om de stap te zetten om uit een dergelijke situatie te geraken, doch merkt op dat verzoekster ook vóór het moment dat zij met een stok op het hoofd werd geslagen, niet enkel geestelijk maar ook fysiek reeds mishandeld werd.

Dat zij op dat moment pas besepte dat haar leven in gevaar was, na gedurende een periode van meer dan tien jaar seksueel misbruikt en mishandeld te zijn, kan in redelijkheid niet worden aangenomen.

De uitleg van verzoekster dat zij niemand had, is onjuist daar zij duidelijk wél bij haar tante N. terecht kon. Gezien verzoekster niets te verliezen had, ziet de Raad dan ook niet in waarom zij niet eerder een poging ondernam om bij N. aan te kloppen.

De bewering van verzoekster dat zij met haar probleem niet bij de politie terecht kon omwille van de lakse houding wat betreft het optreden tegen de gedwongen huwelijken, waarvoor zij verwijst naar een studie van "Womankind" en een uitspraak van de "Ghana NGO coalition on the right of the Child", doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster eerder naar haar tante N. had kunnen gaan.

Verzoekster weerlegt immers niet dat zij in december 2012, de zekerheid had dat N. haar zou helpen; derhalve kon van haar, in het licht van haar uitzichtloze situatie, worden verwacht dat zij reeds eerder het risico zou nemen om naar haar tante N. te gaan in de hoop dat zij haar zou kunnen helpen.

Wat betreft de verwijzing naar de studie van "Womankind" merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van NGO's niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet weerlegt dat zij in het jaar 2011 zelfstandig het initiatief nam om een paspoort te verkrijgen, hierbij beroep deed op de hulp van haar buurman, zich zelf naar het kantoor begaf om het paspoort af te halen en dit bovendien met eigen middelen betaalde. Hieruit leidt de commissaris-generaal terecht af dat verzoekster in staat was om eigenhandig in haar belang op te treden. De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat die vaststellingen zich keren tegen de oprechtheid van haar verklaring dat zij gedurende meer dan tien jaar onafgebroken bij haar tante is gebleven en er de permanente geweldpleging en het seksueel misbruik heeft ondergaan.

Daargelaten de vaststelling dat het onduidelijk is of verzoekster met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 8) met name *"Ja, ik wilde reizen. Ik ging naar Togo naar tante N.; zij hielp mij om een visum te krijgen. Het was een Belgisch visum"*, werkelijk bedoelde dat zij op reis wilde gaan -wat inderdaad onverenigbaar zou zijn met de door haar verklaarde vrees-, of louter wilde aangeven dat zij reeds eerder naar Europa wilde komen om haar problemen te ontvluchten, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, op basis waarvan de commissaris-generaal terecht kon besluiten dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster tien jaar zou hebben gewacht om enige stappen te ondernemen om haar land van herkomst te ontvluchten.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij niet op de hoogte is van de asielprocedures als verklaring voor de late indiening van haar asielaanvraag, wijst de Raad er opnieuw op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland diligente pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Verzoekster kan onwetendheid omtrent de asielprocedures dus niet dienstig inroepen om te verklaren waarom zij zo lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen.

Dat verzoekster zo lang wachtte is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar voorgehouden vervolging.

Verzoekster kan angst om teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst, evenmin als geldige reden inroepen om geen asielaanvraag in te dienen; de kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift opnieuw het medisch attest van dr. F. Maréchal in waarin naast de vaststelling van de hoofdwonde, de arts vermeldt dat, volgens het verhaal van verzoekster zij geslagen werd door haar tante rond december 2012.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat aan te geven op welke wijze de commissaris-generaal de bewijswaarde van dit stuk heeft miskend. De Raad schaarde zich achter de motivering van de beslissing op dit punt: *"U klaarde dat uw weigering om te huwen met een 63-jarige man volgens u de aanleiding vormde voor deze slag op uw hoofd (gehoor CGVS, p 17). Vermits de waarachtigheid van dit voorziene huwelijk in het bijzonder en van uw asielrelaas in het algemeen hiervoor werd betwist, kan dan ook ten eerste worden betwijfeld dat u het letsel dat u vertoont werkelijk opliep in de door u geschetste omstandigheden."*

Het feit dat in het medisch attest vermeld wordt dat, volgens het verhaal van verzoekster zij geslagen werd door haar tante rond december 2012, betekent nog niet dat het verhaal de waarheid weergeeft.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niet betwist dat het door haar neergelegde paspoort slechts een bewijs vormt voor haar identiteit en reisweg, gegevens die door de commissaris-generaal echter niet worden betwist.

Verzoekster roept in haar verzoekschrift ten slotte nog enkele redenen in waarom aan haar de vluchtelingenstatus moeten worden erkend.

Zij haalt artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aan en benadrukt hierbij dat ook de vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, onder de definitie van de

vluchtelingenstatus valt. Zij verwijst hierbij naar het antwoord van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op de vraag van 23 januari 2012 van volksvertegenwoordiger E. B., waarin wordt gesteld dat een gedwongen huwelijk een vorm van vervolging is, ondergaan wegens de omstandigheid dat zij een vrouw is en grond geeft tot ernstige vrees dat zij zal onderworpen worden aan andere, nieuwe vervolgingen die verbonden zijn aan dezelfde omstandigheid van haar vrouw-zijn.

Verzoekster haalt eveneens artikel 16 aan van het Verdrag voor de uitbanning van alle vormen van discriminatie tegen vrouwen, ondertekend te New York op 18 december 1979 en goedgekeurd bij wet van 11 mei 1983 (hierna: VN Vrouwenverdrag) waarin aan vrouwen het recht wordt verzekerd om in vrijheid een echtgenoot te kiezen en alleen met vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan en verwijst eveneens naar artikel 16, lid 2 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens waarin staat dat een huwelijk slechts kan worden gesloten met de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

Verzoekster stelt dat op basis hiervan niet betwist kan worden dat het gedwongen huwelijk een vorm van geweld is die in strijd is met mensenrechtenverdragen en als gevolg hiervan ontoelaatbaar is.

Zij wijst erop dat de vraag of vrouwen een 'bepaalde sociale groep' zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan bod is gekomen in de "Guidelines on international protection: "Membership of a particular social group" within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van het UNHRC, waarin wordt gesteld dat het geslacht kan worden gecatalogeerd binnen de reikwijdte van een sociale groep, waarbij vrouwen een duidelijk beeld zijn van een sociale subcategorie, bepaald door aangeboren en onveranderlijke karakteristieken die dikwijls anders worden behandeld dan mannen.

Verzoekster haalt ook de preambule van de Kwalificatierichtlijn aan, welke erkent dat elk der seksen als een bepaalde sociale groep moeten worden aangemerkt en verwijst naar een beslissing in Nederland, volgens welke een gedwongen uithuwelijking gecombineerd met seksueel misbruik en mishandeling, wel degelijk vervolging inhouden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Volgens haar heeft de rechtbank hierbij verwezen naar de "UNHCR Guidelines "Gender-Related Persecution" en de Guidelines "Membership of a particular social group" waaruit blijkt dat huishoudelijk geweld kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dat E. geen overheid is, is volgens verzoekster irrelevant; in de "Guidelines "Gender-Related Persecution" alsook in de "Guidelines Membership of a particular social group" wordt het standpunt ingenomen dat niet alleen sprake is van vervolging indien die vervolging plaatsvindt door de overheid, maar ook door private actoren.

Verzoekster wijst erop dat de voorwaarde om in een dergelijk geval van vervolging te kunnen spreken wel is dat die handelingen door de overheid bewust getolereerd worden, of dat de overheid weigert of niet in staat is om effectieve bescherming te verlenen. Verzoekster verwijst hierbij opnieuw naar de studie van "Womankind" die stelt dat zelfs indien de gedwongen huwelijken juridisch verboden zijn in Ghana, er heel weinig wordt gedaan om deze te doen verdwijnen en naar de "Ghana NGO coalition on the right of the Child" welke vermeldt dat zelfs indien die wetten bestaan, ze niet toegepast worden.

Verzoekster verwijst naar artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat het geweld waarvan zij al jarenlang het slachtoffer is, kan worden beschreven als een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM waarvan nooit mag worden afgeweken.

Dit grondrecht is volgens haar jarenlang door E. geschonden; zowel fysiek en psychisch is verzoekster tot het uiterste gedreven, waardoor zij diende te vluchten indien zij wilde overleven.

Volgens haar is dit misbruik bovendien door de getuigenverklaring van N. bevestigd.

Verzoekster besluit dat zij het slachtoffer is van kennelijke mensenrechtenschendingen en bijgevolg aan haar de status van vluchteling dient te worden erkend.

De Raad betwist bovenstaande theoretische uiteenzetting niet, maar wijst erop dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging, als de reden van die vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep moet bewijzen.

Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient de vraag of zij als vrouw tot een bepaalde sociale groep behoort, niet nader te onderzocht worden.

Wat betreft het antwoord van de staatssecretaris, benadrukt de Raad dat aldus geenszins wordt betwist dat het gedwongen huwelijk een vorm van vervolging kan zijn omwille van het vrouw-zijn, maar dat dit geenszins kan worden aangewend daar verzoekster er vooreerst niet in slaagt haar gegronde vrees aan te tonen.

Waar verzoekster nog een schending van artikel 3 EVRM aanhaalt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet geschonden kan zijn als de aangevoerde schending wordt ontwikkeld op basis van dezelfde feiten als het asielaanvraag indien dit aanvraag ongelooftwaardig werd bevonden (RvS, nr. 110.626 van 25 september 2002).

Wat betreft de verwijzing naar de verklaring van N. en de verwijzing naar de studie van "Womankind", verwijst de Raad naar de desbetreffende bespreking.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, haalt verzoekster artikel 48/4, § 1 en § 2, b) van de vreemdelingenwet aan en voert aan dat haar tante E. bij haar terugkeer naar haar land van herkomst alles zal doen om haar te vinden om haar toch te dwingen tot een huwelijk, waardoor verzoekster ernstige schade zal lijden, waaronder de onmenselijke en vernederende behandeling.

Zij stelt dat haar tante immers tot geweld zal overgaan, zoals zij gewoonlijk deed.

Verzoekster meent dat de werkelijkheid van haar gedwongen huwelijk afdoende is aangetoond en dat dit huwelijk met dwang zal worden voltrokken indien E. in contact komt met haar.

Ondanks dat Ghana partij is bij mensenrechtenverdragen, is de realiteit volgens haar dat deze er niet worden nageleefd en dat bepaalde Staten hun burgers onvoldoende of geen bescherming bieden. Verzoekster wijst er nog op dat ook het Ghanees strafwetboek het gedwongen huwelijk wel bestraft, maar dat het bestaan van die wetgeving geen voldoende reden is om aan te nemen dat er voldoende bescherming is in dat land.

Volgens de Raad staat het vast dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 5, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn).

De Raad was van oordeel dat het relaas van verzoeksters geen geloofwaardigheid verdient.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor afgenomen op 5 februari 2013 door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE